

I Blázni chtějí žít II

Hana Militká

Hana Militká

I Blázni chtějí žít II

Napínavý detektivní román věnuji
našemu drahému Jiřímu Halberštátovi.
Vděčím mu za jeho vedení a péči. Naučil mě psát knihy.

Předmluva

Každému jedinci, který dělá svou práci s mimořádným zaujetím a zodpovědností, se stává, že bývá ostatními nazýván bláznem.

Vytváří krásná díla, obohacuje lidstvo novými objevy. Tím, že je odlišný od ostatních, je jiný?

Hanko Militká, tvé tvůrčí snažení je příkladné a patříš k nim.

S obdivem Jiří Halberštát
V Těšovicích dne 3. 5. 2018

Kdo jsou blázni?

Blázni jsou ti, kteří se vymykají.
Blázni jsou jako my. Moc se nám podobají.
Bláznovy myšlenky bývají rozumné.
Jen jejich iluze jsou věčné a dojemné.

Proč jsou tak sveřepí ve svých snech?
Všednost je zabíjí, nesmějí polevit.
Potřebují adrenalin v častých dnech.
Potřebují věřit, milovat a snít.

Málokterý blázen se za něj pokládá.
Své cíle vidí jasným zrakem.
Co je však zdravého na tom, když předstírá,
že je dnes králem, zítra Kašpárkem?

Proč pro diváky příběh hraje se?
Kdo jezdí do války a referuje o ní?
Proč někdo nabízí svůj život na podnose?
Komu to prospěje? Kdo nespí bez vzrušení?

Kdy už se zastaví, přestanou riskovat?
Ve vlastní posteli a v klidu budou spát?
Kdy už je chiméry nehoní sem a tam?
Jak pomoci, aby z nich nebyl jen opilý tatrman?

Vážme si bláznů! Mějme je rádi. Milujme je.
Jsou velmi křehcí. Opatrujme je.
Oni nám za to svoji lásku snesou.
Mají jí hodně. Sami ji neunesou.

Velmi nám pomohou. Náš život obohatí.
Jen s velkou láskou budeme bohatí.
Bez nich se všechno bláznivě zamotá.
Díky jim poznáme tajemství života.

To všechno blázni jsou a nenapravitelní!
Však stačí kapka jedu, křivé slovo, pohled,
a blázni zahynou. Nesnášejí dohled.

**Jak strašná představa, že nemáme už bláznů,
kteří nás potěší, rozesmějí, zděsí.
Kteří nás varují, bědují a křičí,
že naše společnost je plná shnilých hroznů.**

Alena

Alena Rychlíková byla spokojená se svými jednáními ohledně natáčení v Bostonu. Jako produkční v České televizi dostala velmi zajímavý úkol. Společně s kolegou Tomášem Topolem, televizním reportérem, byli vysláni do Washingtonu jako zahraniční zpravodajové. Měli natočit zajímavé reportáže ze všech států Americké unie.

Start projektu byl určen v Bostonu. Alena, jako předvoj, měla vše pro natáčení zařídit a domluvit. Dařilo se jí vyjednat věci v kratší době, než si původně naplánovala. Dokonce se zdálo, že stihnou první natáčení o pár dní rychleji, než původně předpokládali.

Bylo třeba doladit několik detailů a bude se moct vrátit do Washingtonu, kde bydlí s kolegou v hotelu.

Nejraději by se vrátila hned, nějak neměla stání. Něco jí pořád pohánělo kupředu, aby spěchala.

Chtěla si skočit na oběd.

Vtom se nějak hlasitě rozezněl mobil. Podívala se na číslo, které jí nic neřeklo, přesto hovor přijala.

„Halo, I am Alena Rychlikova, can I help You?“

„Mluv klidně česky, tady je tvá sestra Čiča.“

„Jé, ségro? Ahoj,“ zvolala nadšeně Ája. „Stalo se něco, že mi voláš přes oceán?“

„Nemusíš se lekat, protože se hlásím z New Yorku. Říkám si, že bychom se mohly třeba setkat, když se nepotkáme v Praze. Jak jsi na tom časově?“

„Momentálně mám práci v Bostonu, ale zítra se vracím do Washingtonu. Co říkáš společné večeři? Vím o bezva vinárničce, tam se rozšoupneme,“ vesele šveholila Ája.

„Doufám, že pokud dobře slyším, mně zveš?“

„No jasně! Můžeš si vybrat cokoliv. Těším se na tebe.“

Alena skončila hovor a chvíli nechápavě zírala na mobil.

Takový hovor rozhodně nečekala.

Líbánky

Novomanželé Tomáš a Lenka byli šťastní. Milovali se plnými douškami.

Společně se starali o své miminko. Spadla z nich obrovská tíha. Už se neobávali o svou budoucnost. Nemuseli brát ohledy na další lidi, neobávali se ani o společný život.

Prožívali své štěstí naplno.

Odjeli z Washingtonu do New Yorku, kde byl filmový štáb. Lidi z Barrandova, ale i zahraniční produkce a světové filmové hvězdy, které hrály v právě natáčeném koprodukčním filmu Starý mlýn.

Celý štáb jim blahopřál k sňatku a zahraniční produkce pro ně připravila velkolepou oslavu.

Režisér Henry Willig dal novomanželce Lence pár dní volna, aby si mohla v klidu užít líbánky.

Tomáš oznámil JUDr. Ivanovi Zelenému, svému šéfovi ze zahraniční redakce České televize, že se právě oženil a požádal o pár dní volna. Ten mu poblahopřál s tím, že volno zařídí.

Hned zašel za svou sekretářkou Terezou Tomcovou.

„Tomáš Topol se nám konečně oženil. Volal mi, že chce týden volna. Potřebuje trošku vysadit, je tam pod stálým tlakem. Jak ho

znám, všechno zase dožene. Měli bychom mu připít, máme tady něco vhodného?“

„Koho si vzal?“ vyhrkla Tereza.

„No, to opravdu nevím. Ale řekl mi, že si vzal ženu svého srdce. Takže mi z toho vychází, že kdyby si vzal někoho proti své vůli, asi by to ani nechtěl slavit, že?“

„To mi spadl kámen ze srdce.“

„Proč kámen? Je nějaký problém, o kterém nevím?“ zeptal se šéf.

„Ne, teď už ne. Původně totiž byly adeptky dvě. Pokud vím, ale jen do jedné byl zamilovaný. Takže je vše, jak má být. Taková zpráva stojí za připitek. Máme tady desetiletou skotskou whisky, co říkáte, šéfe?“ navrhla Tereza.

„Tomu říkám důstojný aperitiv,“ prohlásil nadšeně Ivan. „Dovolte, abych vás Terezo, pozval na slavnostní oběd. Chystám se k tomu už dávno, ale znáte to, pořád není čas. Brkněte, prosím vás, do té krásné hospůdky nedaleko, myslím, že se jmenuje U pantáty. Zamluvte dvě místa na teď. Ještě, prosím vás, odvolejte všechny návštěvy, převezte je na jindy, dnes už se pracovat nebude. Vyřídím jenom jeden telefonát. Pak mi povíte, koho si Tomáš vlastně vzal. Nebo nevzal? Musíme o svých lidech vědět vše,“ smál se Ivan.

To už Tereza obvolávala dnešní objednané návštěvy u šéfa a velmi milým hlasem je přeorganizovala na jindy.

„Tereza je k nezaplacení,“ pomyslel si Ivan, když zmizel s úsměvem ve své pracovně.

Oslava

Sekretářka Tereza Tomcová vešla se svým šéfem do útulné vinárničky U pantáty. Vlastně spolu šli někam mimo pracovní setkání poprvé.

Nyní se naskytla příležitost jako hrom.

Tomáš Topol, zahraniční zpravodaj vyslaný do Washingtonu, se v cizině právě oženil.

Oba si pečlivě vybrali slavnostní krmi a jali se hodovat.

Jako předkrmi si dali langusty, polévku si vybrali chřestovou krémovou. Hlavním chodem byla kachnička po čínsku. Zakončený byl zákuskem. Jak jinak než svatebním dortem se zmrzlinou a výbornou kávou. Potom popíjeli Moselské.

Tereza během hostiny vyprávěla svému šéfovi, jak Tomáš málem do neštěstí přišel.

Šéf se zprvu zcela neorientoval, ale pak pochopil celou situaci. Byl rád, že se naskytla příležitost, posedět v klidném prostředí s Terezou.

Šéf Ivan byl ještě svobodný, přestože mu už bylo pár let přes třicítku.

Budoval si kariéru a na založení své rodiny mu nějak nezbyl čas. Ale ještě nic nevzdával, věděl, že ten správný čas přijde.

Tereza má dceru, která se nedávno provdala a čeká miminko. Na vnoučátka se moc těšila. Práce v televizi ji baví, ale vlastní rodinu nic nenahradí.

„Ivan by měl pomýšlet na ženění,“ pomyslela si.

Ale nic neřekla, on to určitě sám dobře ví. Nechtěla kazit náladu. Dnes oslavují Tomášovu svatbu.

Šéf se doslova překonával. Ještě pozval Terezu do vinárny, kde hrála hudba. Galantně požádal Terezu o tanec.

„Děkuji za krásně prožité chvíle, při naší práci tak vzácné. Věřte, že na ně budu neustále vzpomínat,“ usmála se na Ivana. Byl velmi příjemný, měl obrovský šarm. Vlastně byl příliš vysoko postavený a nápádnice se k němu nedostaly. Od čeho má sekretářku, že?

Setkání

Alena se na setkání s Čičou moc těšila. Po návratu s dcerkou, vstoupila do hotelového pokoje. Zdálo se jí, že něco není v pořádku.

Šla se umýt do koupelny. Opět měla divný pocit.

Ale co, nejdříve se musí postarat o svou dcerku. Položila Klárku na postel, aby ji převlékla, přebalila a nakrmila.

Pak se znovu rozhlédla po pokoji. Pro jistotu se šla podívat znovu do koupelny.

Zjistila, že tam jsou jen její, dámské věci.

Ale, kde jsou věci Tomášovy? Kam je dal? Bydlíme tady přece spolu.

Vypadalo to, jako kdyby někam odjel. Proč jí vůbec nezavolal? Proč jí nic neřekl.?

Alena byla zmatená.

Podívala se ještě do skříně.

Jeho šaty zmizely.

Tohle přece není možné.

Mají spolu rozdělaný úkol. Právě kvůli tomu byla v Bostonu, aby vše domluvila. Aby mohli co nejdříve začít točit reportáže ze všech států unie. Bez Tomáše nic nenatočí.

A co kameraman se zvukařem?

Taky odjeli?

Alena běžela zaklepat na dveře pokoje kameramana Čendy Tlapáka. Nikdo neotvíral. To ještě nic neznamena.

Zaklepala tedy na vedlejší dveře, kde bydlel zvukař Břetě Brázda. Taky nic. „Hoši jsou asi v hospodě, nebo usnuli,“ pomyslela si.

Podívala se na hodinky. Už bylo šest večer. Dnes se má sejít s Čičou. Ale kdo bude hlídat Klárku? Nakonec ji bude muset vzít s sebou. Malá si toho cestování užila dost. Měla by být v posteli a spinkat.

„Ach jo,“ povzdechla si Alena. „Chlapi jsou tak nespolehliví. Od Tomáše to není pěkné, že odjel a ani nezavola.“

V nepříjemné náladě se Alena vrátila na pokoj ke Klárce.

Zase jako vždycky je na všechno sama. Mizerný život.

Klárka se na ni usmívala a něco žvatlala. Při pohledu na svou dcerku se Alena usmála. Přece je na světě někdo, kdo ji skutečně potřebuje. Je to krásný pocit, vědět, že je člověk pro někoho nezbytný.

Sedla si ke stolku a zavolala Čiču. S ní si určitě nabije baterky a dostane se do formy.

„Volám ti, kde tě mám vyzvednout?“

Budu čekat u tvého hotelu,“ řekla Čiča.

„Jak víš, kde bydlím?“

„Zapomínáš, že mám stejnou profesi jako ty, má drahá. Dobrá produkční si zjistí všechno,“ smála se Čiča.

„Musím vzít s sebou Klárku. Nemůžeme ponocovat. Možná si spolu dáme skleničku na mém hotelovém pokoji.“

Sbalila Klárku a sjela výtahem do recepcce. Před hotelem se objala s Čičou.

„Malá roste jako z vody.“

„Ani mi to neříkej. Právě na ní vidím, jak stárnu,“ prohlásila Alena a mávla na taxíka.

Ten je zavezl do nóbl vinárny. Sestry si objednaly bohatou večeři s předkrmem, polévkou i hlavním chodem. Na závěr si daly dort se zmrzlinou. Popíjely výborné víno. Klárka se celou dobu ve spánku usmívala. Bylo na ní vidět, že se cítí v bezpečí.

„Jak pokračuje váš televizní projekt? Vše jsi dojednala podle svých představ?“

„Ano, všechno klapě jako na drátkách. Jen Tomáš někam zmizel. Docela mne naštvál. Člověk se honí, aby vše připravil. Místo toho, bych mohla být doma s Klárkou. Kvůli němu lítám, jen aby on mohl dělat kariéru. Ani mu nestojím za pár řádek. Promiň, nechci ti kazit náladu.“

„Ájo, musím ti něco říct. Nebude to pro tebe snadné, ale chci tě seznámit se skutečností,“ začala Čiča svou řeč.

„Něco se stalo?“ zpozorněla Alena

„Nelekej se, Tomáš je živý a zdravý. Jen se oženil.“

Alena zalapala po dechu. „Oženil? S kým?“

„S Lenkou. Je to herečka z Brna. Fajn holka.“ Čiča chytla Áju za obě ruce: „Sestřičko moje, vzpamatuj se! Pane vrchní, přineste nám rychle dvě velké whisky a půl litru vody,“ objednala Čiča anglicky.

Vrchní se vrátil okamžitě a postavil vše na stůl.

Čiča přinutila Áju, aby se napila whisky a zapila vodou.

Zakuckala se a trochu chroptěla: „To není pravda!“ vykřikla.

Číča se rozhlédla po podniku. Nikdo si jich nevšímal. Vrchní byl připravený, aby mohl splnit každé jejich přání.

Ája se znovu napila whisky: „Řekni mi, že to není pravda, že je to jenom blbý vtíp!“

„Nemohu říct nic jiného, než že se skutečně vzali. Odjeli spolu do New Yorku, točíme tam film. Je to koprodukční projekt a Lenka má v něm velkou roli. Hraje tam spousta zahraničních hvězd. Režíruje to Henry Willig, Čech. Dělán s ním už léta. Má Lenku rád. Kromě toho má Lenka s Tomášem synka Tomíka, ale to určitě víš.“

„Co chudák Klárka? Ona tím přišla o tátu!“

„Alenko, nic si nenalhávej. Obě přece víme, že Tomáš není otcem Klárky.“

„Jak to můžeš vědět?“ vyhrkla Ája.

„Jednak jsi to právě sama potvrdila. Hlavně vím, že se Klárka narodila předčasně v sedmém měsíci. Ale narodila se jako naprosto zdravé a donošené dítě se správnou mírou a váhou. To víš, děvče, naše profese se nezapře.“

„Tohle ty mi říkáš ty, má sestra? Jsi na mne horší, jak na cizí,“ hlesla unaveně.

„Ty víš moc dobře, že tě mám ráda.“ Číča pohladila Áju po tváři. Nevyměnila bych tě, za nic na světě. Ani ve snu mě nenapadlo, že ty tady žiješ s Tomem. Že právě ty se snažíš mít ho pro sebe. Určitě bych do toho nevstupovala, pracuji na filmu „Starý mlýn“ a je v zájmu celého štábu, aby Lenka svou roli bez problémů dotočila. Aby nebyl žádný skandál. Proto mne požádal režisér Henry, abych na

celou záležitost dohlédla. Dal nám oběma volno, abychom Tomáše navštívily ve Washingtonu. Věř, že bylo pro mne hrozné zjištění, že má sestra je příčinou problému v životě Lenky a Toma. Bylo pro mne těžké rozhodnutí, zda splnit úkol, ale nebylo možné z této situace vycouvat. Víš, já si totiž myslím, že tohle nemáš vůbec zapotřebí. Jsi moc fajn holka a jednou budeš výborná manželka. Nemůžeš si vztah vynutit. Mohu pochopit, že ses zamilovala do Tomáše. Je to krásný a úspěšný chlap. Ale věř mi, že by vám to neklapalo. Není možné chtít vlastní štěstí za předpokladu, že zničíš vztah dvou lidí, kteří se milují. Navíc, kteří mají dítě.“

Ája se rozplakala. Tiše, zato z hlubiny své duše. Upřímně a žalostně.

„Vím, že je to pro tebe bolestné, ale uleví se ti. Je daleko lepší se teď vyplakat, než si zkazit život vynuceným manželstvím.“

„Co si teď počnu? Jak s ním mám pracovat?“ vykoktala ze sebe Ája.

„Neboj, něco vymyslíme. Hlavně se zamysli, co by se stalo, kdyby Tomáš požádal o test otcovství. Je přece jasné, že tvoje Klárka, není jeho dítě.“

„Já vím, ale zalíbila se mi možnost, žít s ním. On je spolehlivý a společenský.“

„Neboj se, Ájo. Časem, určitě najdeš skvělého partnera.“

„Co si teď počnu?“

„Myslím si, že bude nejlepší, když se necháš z tohoto postu odvolat. Budeš potřebovat víc klidu pro sebe i pro Klárku. Požádej o mateřskou dovolenou. Pokud se na čas vrátíš k našim, určitě u nich na-

jdeš tolik potřebný klid. V případě, že nemůžeš být bez práce, určitě tě v Praze rádi využijí na nějaký domácí projekt. Ani nemusíš mít obavy, že bys klesla ve své profesi. Jsi perfektní produkční, to vím. Oni si tě váží. Možná bude dobré, když zavoláš šéfa a poprosíš o odvolání z této mise, třeba proto, že se chceš více věnovat svému dítěti. Nikdo se nebude divit, že ty jako svobodná matka chceš jet zpátky do Čech, kde máš rodinné zázemí. Za pár hodin bude v Praze ráno, hned jim volej.“

„To se ti lehce řekne, ale co si celý štáb beze mne počne?“

„Třeba pošlou někoho jiného.“

Ája se zadívala na Čiču: „Jak moc jsi vytížená na filmu?“

„Proč se ptáš?“

„Že bys mně mohla na krátký čas zastoupit. Nemohu tady čekat, až se Tomáš vrátí. Nemohla bych se mu podívat do očí. Ani ho nechci vidět rozzářeného štěstím. Je to všechno příliš čerstvé. Vlastně mám velkou kliku, že jsi tu se mnou. Máš pro mne pochopení. Cizí člověk by do mne asi jen kopl a měl by pro mne jen opovržení. S Tomášem máš vlastně pravdu. Poslední dobou byl protivný. Už mne to s ním přestávalo bavit.“

„Víš, jenom ti chci poradit. Až najdeš toho pravého, dej mu šanci, abyste se dobře poznali. Nechtěj produkovat, příliš organizovat svůj soukromý život. Když se rodí vztah, je nutné jej nevyplašit a jen zlehka podporovat, nesmíš příliš tlačit na pilu.“

„Mám tě moc ráda, sestřičko moje drahá. Je to zvláštní, že náš osud svedl dohromady tady za mořem. Přitom v Praze jsme se nese-

šly už hezky dlouho. Ještě si dáme jednu rundu a půjdeme spát. Co říkáš?“

„Máš úplnou pravdu,“ řekla mile Číča.

„Tak myslíš, že bys mohla na chvílku převzít mou práci? Všechno ti vysvětlím, všechno ti předám. Jestli tě na pár dní, nebo týdnů uvolní u filmu, máme po problému. Navrhnou to šéfovi, až mu budu volat. Myslím si, že bude souhlasit. Je moc fajn, prima člověk i šéf. I jeho sekretářka Tereza je bezva. Nechtěla bych měnit místo. Snad všechno dobře dopadne.“

Dojely v klidu do Alenina hotelu.

Už byla jedna hodina po půlnoci. To znamenalo, že v Praze je sedm hodin. Určitě už všichni vstávají do práce.

Ája pečlivě uložila Klárku, která se ani nezbudila.

Pak vzala mobil a zavolala svému šéfovi.

„Tady Česká televize, doktor Ivan Zelený. Co si přejete,“ ozval se příjemný šéfův hlas.

„Dobrý den, tady Alena Rychlíková, hlásím se z New Yorku. Pane doktore, nezlobte se, že ruším takhle po ránu.“

„Dobrý den, Alenko, jak se máte? Rád vás slyším. Už k nám dorazila novina, že se Tomáš oženil. Dostal od nás týden volno. A co vy? Není vám smutno? Co malá? Nechcete přijet do Prahy?“

„Nevím, jak to děláte, ale čtete mi myšlenky. Nejraději bych svou misi ukončila. Je to tady náročné, zvláště s malou Klárkou.“

„Dobrá, vraťte se. Moc rádi vás zase uvidíme. Nějak si poradíme, aby akce běžela i bez vás.“

„Já bych dokonce měla jeden návrh,“ řekla Ája.

„Povídejte, poslouchám vás.“

„Čirou náhodou je tady moje rodná sestra Jarmila Rychlíková, produkční z Barrandova. Točí v New Yorku film. Mohla by na nějakou dobu moji práci bez problémů převzít, do všeho jí zasvětim. Jde jen o to, jestli s tím budete souhlasit.“

„To je vynikající nápad. Pokud je alespoň z poloviny tak výborná, jako vy, máme vyhráno. Sem s ní! Pošlete Tereze všechny její údaje včetně jejího mailu a všechno s ní vyřídíme.“

„Děkuji moc, šéfe.“

„Těšíme se na vás. Až dorazíte do Prahy, zavolejte. Budete asi potřebovat pár dní volna, než si zvyknete na zdejší časové pásmo. Pro Klárku to taky nebude jednoduché. Přejeme vám s Terezou šťastnou cestu. A nezapomeňte - všude dobře, doma nejlépe. Nashledanou v Praze,“ řekl Ivan Zelený a zavěsil.

Ája chvíli zírala do dále.

Číča se ptala: „Co se stalo?“

„Vůbec nic. Vlastně je jediný, kdo se opravdu zajímá o Klárku. Je to zvláštní.“

„Třeba po tobě jede,“ usmála se Číča.

Ája si jen povzdechla.

Obě se umyly a šly si lehnout. Najednou se Číča zasmála.

„Čemu se právě teď, směješ? Trhla sebou Ája.“

„Vzpomínám na naše dětství. Pamatuješ si, jakou moji spolužáci složili na nás dvě říkanku? Ty jsi byla v sedmé třídě, já v osmé. Všichni si mysleli, že jsme dvojčata a ty že jsi propadla.“

„Jo, to mě docela štvalo. Na tu říkanku si vzpomínám. Jak to začínalo?“

Číča spustila, Ája se po chvílce přidala:

Ája a Jája jsou velké fešandy,
klukům se smějou,
tahaj je za kšandy.

Ája a Jája to chytré holky jsou,
dobře se učí
a nikdy neopisujou.

Áju a Jáju hned lehce poznáte
dlouhé nohy mají
a jsou modrookaté.

Ája a Jája si vždycky poradí,
vše snadno vyřeší,
každého usadí.

Áju a Jáju budoucnost čeká,
jen jestli nezhytnou
sláva je láká.